

РЕШЕНИЕ

№ 17385

гр. София, 21.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 29.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **3419** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.83, ал.6 Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВВПИ, наричан по долу закона) по жалба на Т. К. Ч. и посочен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес]06 против Заповед № 3384з-260/12.03.2025г. издаден от Началник 9-то РУ, СДВР, с която е постановен отказ за издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие, с цел самоотбрана на оспорващия, по заявление № 4266000-331/14-02.2025г. по описа на РУ-СДВР, на основание чл.58, ал.1, т.10 от ЗОВВВПИ - поради липса на основателна причина, обосноваваща издаване на разрешението, във връзка с чл. 83, ал. 5, пр. 2, вр. с чл. 155, ал. 1 от ЗОВВВПИ.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е необоснована и издадена в противоречие със събраните по преписката доказателства. Счита, че в заявлението си подробно е изложил мотивите си, произтичащи от реална и сериозна заплаха за живота, здравето и имуществото му, като описал подробно два инцидента на агресия спрямо него от едно и също лице. Към заявлението си представил звукозапис, който изпратил и до прокуратурата. Излага подробни съображения за незаконосъобразността на постановения отказ. Сочи, че притежава газов пистолет, тъй като е получил удостоверение за уведомление 20240953426 от 21.08.2024г. от РУ 02 СДВР, но счита че притежанието на предупредително газово оръжие по никакъв начин не е средство за ефективна самозащита.

Иска се отмяна на оспорения отказ и присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващия се явява лично и иска да се отмени обжалваната заповед, иска да му се предостави разрешително за закупуване и носене на

огнестрелно оръжие.

Ответната страна, чрез юрисконсулт Г. намира за законосъобразна оспорената заповед. Представя подробни съображения в писмени бележки, като обобщава, че снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 ЗОБВВПИ - за самоотбрана - е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Намира, че твърдяната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателни, актуални и конкретни причини, които по несъмнен начин обосновават необходимост от носенето на оръжие извън хипотетични предположения за евентуални опасност за живота и собствеността на заявителя. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР

След цялостна преценка на събраните по делото доказателства в тяхното единство и поотделно, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

Със Заявление № 426600-331/14.02.2025 г. по описа на 09 РУ, СДВР Т. К. Ч. и посочен адрес в [населено място],[жк],[жилищен адрес]06, е поискал издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие (КНО), за „самоотбрана“. Като мотиви е посочил, че е заплашван с убийство от конкретно лице, имало е два инцидента с него, единия на 04.01.2024г. бил нападател физически и е образувано досъдебно производство, а другия 16.08.2024г. с нанесена телесна повреда на оспорващия. При втория инцидент не е могъл да се защити физически, тъй като бил във влошено здравословно състояние.

Към заявлението са приложени удостоверение вх. № 338400-3521 от 20.02.2025г. от НСС, в уверение, че от и срещу заявителя няма данни за обвинения по неприключени наказателни производства, свидетелство за съдимост, видно от което лицето не е осъждано, удостоверение за безопасно боравене с огнестрелно оръжие, диплома за завършено висше образование, медицинско удостоверение № 475 от 14.01.2025г. че не се води на диспансерен отчет, издадена от лекар-психиатър.

Според докладна записка от 12.02.2025г. относно проверка по преписка с № 426600-331 от 14.01.2025г. от началник група „КОС“ 9 РУ, СДВР, е приел, че мотивите в заявлението не навеждат извод за съществуване на основателна причина по смисъла на закона за издаването на исканото разрешително. Посочено е, че липсват данни за съществуваща реална заплаха за живота, здравето и имуществото на Ч. (конкретни факти и обстоятелства, които да обосноват несъмнено извод, не неговите или на членове на семейството му, живот, здраве и имущество са персонално застрашени по начин, който изисква тяхната охрана и отбрана посредством огнестрелно оръжие и необходимите за ползването му боеприпаси). Направен е извод, че твърдяната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателни, актуални и конкретни причини, които по несъмнен начин обосновават необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения. Посочено е още, че предвид разрешителния характер на процедурата, административният орган не е задължен да издирва такива причини и обстоятелства, установяващи потенциалната необходимост на заявителя от притежание на огнестрелно оръжие.

На 21.02.2025г. адм. орган е изпратил писмо на основание чл. 7 ал. 2 от АПК и е уведомен, че носенето и употреба на огнестрелно оръжие е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което издаването на разрешение следва да е обосновано по несъмнен начин. Уведомен е, че започва процедура по чл. 155 вр. чл. 58 т. 10 от закона, като на основание чл. 34, ал. 3 от АПК е даден 7 дневен срок на заявителя да депозира доказателства и да направи своите

обяснения и възражения.

На 06.03.2025 г. в 09 РУ-СДВР е постъпила жалба № 338400-4220/2025 г. от Т. К. Ч., в която лицето посочва своите допълнителни обяснения по повод започналата срещу него процедура по смисъла на чл. 155, вр. чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, като прилага копие на частна тъжба от 17.09.2024 г. до РС Л. от която адм. орган е приел, че случая засяга конфликт на база междуличностни отношения, в който Ч. е страна, като същите не оправдават нуждата от огнестрелно оръжие.

Видно от становище от 11.03.2025г. от ПИ в група „КОС4 към сектор ОП при СДВР: „във визираното заявление не са посочени адекватни мотиви, също така не се потвърждава необходимостта от притежаване (придобиване) на КНО - липсват данни за съществуваща реална заплаха за живота, здравето и имуществото на Ч. (конкретни факти и обстоятелства, които да обосноват несъмнено извод, че неговите или на членове на семейството му, живот, здраве и имущество са персонално застрашени по начин, който изисква тяхната охрана и отбрана посредством огнестрелно оръжие и необходимите за ползването му боеприпаси). Прието е, че твърдяната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателни, актуални и конкретни причини, които по несъмнен начин обосновават необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения. Нещо повече, предвид разрешителния характер на процедурата, административният орган не е задължен да издирва такива причини и обстоятелства, установяващи потенциалната необходимост на заявителя от притежание на огнестрелно оръжие. Направен е извод, че употребата на огнестрелно оръжие е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка.— „разрешения за придобиване, съхранение и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение”. Притежанието на огнестрелно оръжие, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини обобщава адм. орган.

По подаденото заявление е постановен обжалвания в настоящото производство Отказ за издаване на разрешение за дейности с ОБВВПИ, обективиран в заповед Заповед № 3384з-260/12.03.2025г. издаден от Началник комисар 9-то РУ, СДВР.

По делото е представена адм. преписка по издаване на оспорената заповед.

В качеството на свидетел по искане на оспорващия е разпитана г-жа Ч., съпруга на оспорващия, която потвърди и разказа за междуличностните стълкновения между оспорващия и лицето С., с което е живяла преди това, както и за заплахи от това лице към оспорващия.

При така изяснената фактическа обстановка и след проверка на оспорвания административен акт съобразно чл.168, ал.1 АПК, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна с правен интерес от обжалването и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване пред Административен съд София град е Заповед № 3384з-260/12.03.2025г. издаден от Началник комисар 9-то РУ, СДВР, с която е постановен отказ от издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие, с цел самоотбрана на оспорващия, по заявление № 4266000-331/14-02.2025г. по описа на РУ-СДВР, на основание основание чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ - поради липса на основателна причина, обосноваваща издаване на разрешението, във връзка с чл. 83, ал. 5, пр. 2, вр. с чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ.

Съгласно чл. 168 АПК във връзка с чл. 142 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт към момента на издаването му на всички основания по чл. 146 АПК, без да се ограничава само с тези посочени от оспорващия.

Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона.

Липсата на някоя от предпоставките води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отменянето му.

В настоящия случай оспорения акт е издаден от компетентен орган по чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ, издадена е от комисар Г. Н., началник на 9-0 РУ, С. при СДВР, преназначен на тази длъжност със заповед № 8121К-11416/21.09.2022г. на министъра на вътрешните работи, за което са представени доказателства, в изискуемата писмена форма, с мотивиран отказ и при спазване на процедурата визирана в закона.

Не са налице и противоречия с материалноправните норми или несъответствие с целта на закона. Разпоредбата на чл. 58 от ЗОБВВПИ регламентира условията за издаване разрешение за разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях. Доколкото не е налице спор относно това, че заявителят отговаря на условията по ал. 1, т. 1-9, то от значение за спора е съответствието с т. 10 на визираната норма.

Същата хипотеза, прочетена в цялост, предвижда, че разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекционирание и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

Посочената норма е формулирана по специфичен забранителен начин, налагащ извода, че разрешение се допуска по изключение и само когато бъде доказано наличието на основателна причина. В конкретният казус посочената от заявителя причина е свързана с междуличностни отношения и хипотетични опасности от заплахи.

Представена е частна тъжба до РС Ловеч от 13.04.2024г. срещу лицето С. К. с правно основание чл. 148, ал. 1, т. 1 и чл. 146 от , ал. 1 от НК, чл. 130 ал. 1 от НК, Сигнал до РП-С., изпратен по компетентност до РП Л., съдебно медицинско удостоверение № 174/2024г. от 16.08.2024г. от МБАЛ, АД Л.. Видно от удостоверение за уведомление от 21.08.2024г. от РУ 02 СДВР Т. Ч. притежава 1 бр. газсигнално оръжие за самоотбрана, в каквато насока е уведомил и адм. орган оспорващия, а именно по чл. 54, ал. 1 от закона.

За да е доказана необходимостта за придобиване, съхраняване и носене на оръжие по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ не е достатъчно да се твърди застрашаване и потенциална опасност, тя трябва да е реална, постоянна и доказана, като тежестта на доказване е на лицето, подало искане за издаване на разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие. Административният орган не е задължен да издирва обстоятелствата, установяващи потенциалната необходимост за заявителя от носене и съхранение на оръжие.

Освен това, закона, посредством понятието "самоотбрана" ясно регламентира тази опасност да бъде насочена към личността на конкретно лице. Факта, че едно лице е било обект на междуличностни отношения и заплахи е неприятен, стресиращ и със сигурност създава усещане за необходимост от по-висока степен на защита. Това усещане обаче следва да намери отговор чрез сезиране на компетентните органи , както е направил и оспорващия. Притежаването и евентуалната употреба на оръжие крие рискове с висока обществената опасност .

Снабдяването с огнестрелно оръжие за граждански цели в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 ЗОБВВПИ (самоотбрана) е крайна мярка за опазване на обществено значими блага. Поради това доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. В случаите на издаване на разрешение законодателят е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие.

Следва да се отчете и че в административното производство и въпреки дадената му възможност Ч. не е поискал събиране на доказателства чрез снемане на сведения от свидетели, а едва в съдебното производство е направил доказателствено искане за разпит на свидетел. В тази връзка в Решение № 4867 от 17.04.2024 г. на ВАС по адм. д. № 6547/2023 г., VII о. е посочено, че съдът е кредитирал свидетелски показания, каквито доказателства не са събрани от заявителя в административното производство.

Наличието на заплахата следва да се установи пред административния орган, който да извърши преценка от необходимостта за самоотбрана. При наличие на заплахата се изисква да бъдат уведомени компетентните органи (в този смисъл Решение № 17617 от 20.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 14008/2018 г., VII о.).

Разпоредбата на чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ е нормата, която определя фактите и обстоятелствата, при наличието на които административният орган е длъжен да откаже издаването на разрешение. Нормата е императивна и е приложима по отношение на всички лица, които искат издаване на разрешение. Това следва от систематичното ѝ тълкуване - тя се намира в раздел "Общи положения" на глава четвърта "Придобиване, съхранение, носене и употреба на взривни вещества, на оръжия, на боеприпаси и на пиротехнически изделия" в ЗОБВВПИ, като разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ЗОБВВПИ не изключва приложимостта на чл. 58, ал. 1 от ЗОБВВПИ. Притежаването и възможността за употреба на огнестрелно оръжие е дейност, която представлява източник на определена опасност за обществото и в тази връзка законодателят е поставил възможността за упражняването ѝ в зависимост от определени предпоставки.

Запахата не обоснована нуждата от самоотбрана - наличието на реална и непосредствена опасност за живота и здравето на заявителя или членове на неговото семейство е и практиката на ВАС: Решение № 12306 от 11.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 1706/2023 г., VII о., Решение № 13460 от 5.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 12551/2017 г., VII о., Решение № 11167 от 4.11.2021 г. на ВАС по адм. д. № 5046/2021 г., Решение № 13235 от 23.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8555/2021 г., VII о. В заключение, жалбоподателят се е възползвал от предоставеното му право и е вхождал възражение с вх. № 338400-4220/06.03.2025 г., в което заявява, че оръжието му е необходимо за самоотбрана, като прилага копие от частна тъжба до РС- Л., от която е видно, че случаят засяга конфликт на база междуличностни отношения, в които Ч. е страна. Наличните междуличностни отношения на г-н Ч. не оправдават нуждата от огнестрелно оръжие. Законодателят е предвидил при произнасянето по заявлението за придобиване на огнестрелно оръжие да се извършва преценка за наличие на основателна причина съгласно чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. В приложените материали към заявление вх. № 426600-331/14.02.2025 г. и възражение 338400-4220/06.03.2025 г., депозирани от Т. К. Ч. по описа на 09 РУ - СДВР, не са представени никакви доказателства относно съществуваща или потенциална заплахата за живота, здравето или имуществото му, а изхождат единствено на негови предположения. Жалбоподателят е следвало в административното производство да докаже по несъмнен начин целта за придобиване на огнестрелното оръжие или че е налице поне потенциално съществуваща опасност от засягане на

неговата физическа неприкосновеност. В случая административният орган е приел, че сочените причини от жалбоподателя за издаване на разрешението за придобиване на огнестрелно оръжие не обосновават наличие на основателни причини за разрешаване носенето на оръжие с императивно поставената от закона цел - самоотбрана. Твърдяната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателни, актуални и конкретни причини, които по несъмнен начин обосновават необходимост от носенето на оръжие извън хипотетични предположения за евентуални опасност за живота и собствеността на заявителя. Мнението на оспорващия Ч., че трябва да притежава точно огнестрелно оръжие за самозащита е субективно. Във връзка с това, настоящия състав счита, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при постановяване на отказа. Обсъдено е подаденото от него възражение и е направена проверка и преценка в пълнота и задълбоченост, съобразно чл. 35 от АПК. Във връзка с горното, че правилно административният орган е преценил, че не е налице хипотезата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ и е издал съответния отказ за придобиване на огнестрелно оръжие. Отказът е надлежно мотивиран и съобразен с установените фактически обстоятелства, приложен е правилно материалния закон в съответствие със спецификата и особеностите на разрешителен режим на дейностите с огнестрелни оръжия. Преценката за наличието на обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ административният орган прави в условията на оперативна самостоятелност, като разпоредбата на чл. 169 от АПК задължава съда да провери дали органът е упражнил същата законосъобразност. В тази връзка следва да се посочи, че когато извършва преценка за законосъобразност на направения при условията на дискреция извод, съдът следва да отчете, че тази преценка се прави от органа на основата на неговите специални знания, информация, опит и компетентност – не като правомощие, а като съвкупност от професионални способности. Тоест, съдът преценява дали с оглед на доказателствата по делото изводът на органа за липса на основателна причина, която да обосновава по несъмнен начин необходимостта от издаване на разрешение за носене на оръжие с цел самоотбрана, е законосъобразен, но съдът не може вместо органа, на база на събраните в хода на съдебното производство доказателства, да прави извод за наличието на такива основателни причини. Характерът на дейността, за която се иска разрешение, фактът, че тя е източник на потенциална опасност, поради което е и контролирана от държавата в условията на рестриктивен режим, не дава правомощие на съда да прецени вместо органа, че по отношение на заявителя е налице основателна причина – самоотбрана, която обосновава необходимостта от издаване на разрешение (Решение № 52/06.01.2014 г. по адм. д. № 5913/2013 г. на ВАС).

С оглед всичко гореизложено се налага извода, че процесната жалба е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора и съобразно чл. 143, ал. 3 АПК основателна е претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, която съдът, в съответствие с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ определя на 100 лв. При определяне на стойност в минималният законово допустим размер съдът съобрази, че делото не представлява фактическа сложност предвид извършваните процесуални действия и доказателствения материал по делото.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2, предл. четвърто от АПК, Административен съд- София град, 4-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. К. Ч., посочен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес]06

против Заповед № 3384з-260/12.03.2025г. издаден от Началник 9-то РУ, СДВР, с която е постановен отказ за издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие, с цел самоотбрана на оспорващия, по заявление № 426600-331/14.02.2025г. по описа на РУ-СДВР, на основание чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ.

ОСЪЖДА Т. К. Ч., с посочен адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес]06 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14 – дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ